

РЕШЕНИЕ

№ 2250

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 27.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **6759** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс/АПК/, във вр. с чл.172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. Г. Ц., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис 106, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001528/05.04.2022г. по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, издадена от П. Х. П., полицейски орган в отдел ПП – СДВР.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, и издадена при допуснати съществени процесуални нарушения - от некомпетентен орган и при неспазване на установената форма, както и в несъответствие с целта на закона. Моли се заповедта за налагане на принудителна административна мярка да бъде отменена. В съдебно заседание и в представено по делото писмено становище жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - П. Х. П., полицейски орган в отдел ПП – СДВР – в съдебно заседание не се явява, не се представлява, и не изразява становище по същество.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.03.2022 г., М. Г. Ц. управлявала собствения си лек автомобил - БМВ 330 с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към

[улица], като педи кръстовището с [улица]била спряна за проверка. Било установено, че лицето управлява МПС със свидетелство за управление на МПС, издадено от Великобритания повече от три месеца от датата на влизането му в Република България.

Издаден е АУАН серия GA № 557892/30.03.2022 г., в който е посочено, че лицето притежава СУМПС №[ЕИК], както и че нарушението е констатирано след извършена справка в граничен контрол.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001528/05.04.2022г. по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, с която на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В хода на съдебното производство от жалбоподателката и от ответника са представени допълнителни писмени доказателства /лл41-43 и 44-52 от делото/. Други доказателства не са ангажирани от страните в производството.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи /лист 28 от делото/, с която е определено да осъществяват контрол по ЗДвП ОД на МРВ и СДВР. Приложена е и Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР /лист 29 от делото/, с която се определени да прилагат ПАМ по ЗДвП с мотивирана заповед полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР; звената „Териториална полиция“ /полицейски и младши инспектори/ в структурата на „Охранителна полиция“ от РУ на СДВР.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ.Предвид така изложеното съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка е наложена от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага

принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс.

Видно от мотивите на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, административният орган е приел, че жалбоподателката не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. Посочено е, че същата е управлявала собствения си лек автомобил с чуждестранно СУМПС, издадено от Обединено кралство Великобритания, без същото да е подменено след пребиваване повече от три месеца на територията на Република България.

В АУАН, въз основа на който е издадена процесната заповед, е записано, че лицето притежава СУМПС №[ЕИК], като не е отбелязано от коя държава е издадено това свидетелство, нито какъв е неговият срок на валидност. От представеното и прието като доказателство по делото Удостоверение № 120400-8612/28.06.2022 г., издадено от ОД на МВР-С. /лист 51 от делото/, е видно, че жалбоподателката притежава СУМПС №[ЕИК], издадено на 20.04.2022 г. и валидно до 20.04.2032 г. за категория В и М. Посочено е, че Ц. е притежавала английско СУМПС № TSVET962017M99MK, което е заменено с българско СУМПС №[ЕИК], получено на 03.05.2022 г., т. е след съставянето на АУАН на 30.03.2022 г. При тези констатации, съдът приема, че към момента на извършване на полицейската проверка, жалбоподателката е имала издадено СУМПС от Великобритания и направеното в жалбата възражение, че същата е управлявала със СУМПС, издадено от Република България, чийто номер е посочен в АУАН, е неоснователно.

Дори и да се приеме, че при извършената полицейска проверка жалбоподателката е представила чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания, чийто номер не е посочен в съставения АУАН, съдът приема, че не са налице доказателства за момента на влизане на лицето на територията на Република България, които да обосноват извода, че лицето пребивава на територията на Република България повече от три месеца, поради което е било длъжно да подмени СУМПС, в съответствие с изискването на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, според който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Неизпълнението на задължението по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да докаже, че

са били налице предпоставките за издаване на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, т. е че жалбоподателката е управлявала МПС с чуждестранно свидетелство, което не е подменила след изтичане на тримесечния срок от влизането ѝ в страната. От ответника в производството не бяха ангажирани никакви доказателства, от които да се установява, че жалбоподателката е управлявала МПС с чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания, както и че същата не е изпълнила задължението си да подмени СУМПС след изтичане на три месечен срок от влизането ѝ на територията на Република България. Посочено е, че от органа е била извършена справка относно датата на влизането на жалбоподателката на територията на РБългария, която обаче не е представена с административната преписка нито в хода на съдебното производство, въпреки дадените указания от съда. Това лишава съда от възможност да извърши проверка на фактическите основания които са довели до издаването на процесния административен акт.

С оглед изложеното процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в общ размер на 310 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 300 лв. адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Г. Ц., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис 106, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001528/05.04.2022г. по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДВП, издадена от П. Х. П., полицейски орган в отдел ПП – СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на М. Г. Ц., Е. [ЕГН], с адрес: [населено място], кв.“Осем“ № 20, ет.5, ап.14, сумата в размер на 310.00 лв. / триста и десет лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: